Acının Rengi Var mı Baba

— *GÜLÜM ÇAMLISOY* · 18 Eylül 2019

B/ölüm başı acıdan kasıt sanrıların tuzağına düşürdüğü gece ve bilmece yüklü bir akis bir de sevginin mızrabına tutuşan yüreğimizle eşlik ettiğimiz.

Renklerin ne dili var ne de cinsiyeti tıpkı aksanı bozuk bir rüya gibi düş perdesini aralayıp da saklı tutamadığımız gerçeklerin mizacı.

Düş özürlü olmayı dilemediğim bir ömür ve her öğün kutsanan bir coşku ile ruhumu şiirle doyurduğum.

Bazen çalım atan siyahî bulutlar elbette nakşeden acıyı b/ölüp de satırlara yığarken ve sevdalı bulutlar hani aşkı ve umudu öteleyen gölgelere veryansın yüklerken o karanlık dehlizde sıkışıp kalıp da ansızın firar ettiğimiz yürek sesinden hallice.

Bazen tozutuyor aklın duvarları yıkılıp da iç ses infilak ediyor sanrıların mahcubiyeti ile kimi insan da sessizliğe bürünüyor ve külüstür mizacına dünün neler yüklüyoruz tıpkı sinsi bir gölgeyi lav eden iç huzurun sesine iştirak edip.

Gün batımı.

Aşkın da rahmeti.

Sabır ve şükür yüklenip metaneti sığdırdığımız aslında sınandığımız kadar da sıvışmak istediğimiz hayatın tozlu ve bitap yolları.

Can havliyle bir dosta sarıldığımız.

Ar bildiğimiz her duyguya düşünce yükleyip derinlerde zikzak çizdiğimiz.

Ne de olsa umudun albenisi var tıpkı acıların bam teline b/asıp da günü muştuladığımız ve geceye esir düştüğümüz.

Yumruk yaptığım bir imgeden alacaklıyım belki de.

Tıpkı dünde kalan acıların hala günümle sürtüşüp de bir türlü restleşemediğim.

Düşündüğüm ne çok detay ve de insan ve baba gülüşlü bir istirham yine alt edemediğim bir duygu.

Babamı özleyip özlemediğim ve içimin yaslı tarifesi yasa dolu bir hayat; kurallardan ve kanunlardan kaçamadığım belki de beni boykot eden hayatın ve insanların mağdur kıldığı sefil benliğime serzenişte bulunup aslında bilfiil kendimi suçladığım.

Sesinden mahrumum babamın.

Gölgene ihtiyacım var ve de.

Hani dağ duruşlu babamla geçen ömrümün ilk yarısından sonra içine düştüğüm o cehennem ateşi bir de yorgunluğun kıblesinde baba duruşlu bir sevda ateşi her edimde ve her yürekte baba sıcaklığına ihtiyaç duyduğum ama ses etmeden uzaktan sessizce sevdiğim bir dünya dolusu insan.

En çok babama ihtiyaç duyduğumda.

En çok sesini özlediğimde sesi kayıtlı olan o eski model teybi açıp dinleme ihtiyacı hissettiğim lakin asla teşebbüs edemediğim.

Dünün yası ile yüklüyüm.

Babamın sahip çıktığı ailesi ve sahip çıktığı güzelliklere çamur atan insanlardan bezip de kabuğuma çekildiğim yine hayatımın kalan diğer yarısı.

Sahi, babam renklerden en çok hangisini severdi ve en çok da hangi evladını.

Yüzleştiğim gerçekler var an'ımda ve dünümde yine babamla konuşmayı özlediğim belki de hırçın yapısına tezat o sakinliği de saklı tutarken.

Mevsim gibiyim ve dalgalı.

Babam gibiyim ve de yaralı.

Sadece on yedi yaşında iken öğretmen çıkıp da memleketi karış karış gezdiği ve ezilmek ne kelime gururla karşılandığı okul kürsüsü, sınıf kürsüsü.

Sahici mısralar var babamla hemhal ve onun edebiyatçı kimliğine de en çok ihtiyaç duyduğum şu son yedi sene ta yazmaya başladığım 2012 senesinden bu güne kadar yüreğimle yazdığım satırlar, dizeler.

Talihsizlik addedilen lakin Rabbimin uygun gördüğü onunla vedalaştığım ve onu son kez gördüğüm o

ufacık ve ilaç kokulu hastane odası.

Ah, babacığım, sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ve yarım kalan cümlelerinden yeni hikâyeler yazdığım milyonlarca cümlem.

İç sesime hükmedemiyorum artık ve bir ömür susmam tembihlenmişken aralıksız yazıyor ve konuşuyorum.

Allah beni affetsin lakin sana çok kızgınım.

Allah beni affetsin bazen sana rahmet okumayı unutuyorum.

Ve Allah biliyor ki içim; dünde kalan acıların da tekrarını yaşamak istemiyorum lakin hayat ve zalim kimi insan bana öylesine acılar sunuyor ki sessiz de kalamıyorum bazen ve suç unsuru olan sadece kendimi korumaya çalışmak.

Uzlaşamadığımız çok şey vardı seninle ve yaşasan biliyorum ki asla uzlaşamayacaktık ama şu da bir gerçek ki sen bize doğruyu ve yanlışı öğrettin üstelik sen göz göre göre yanlış yaparken affetmezdin de kolay kolay hani bizleri.

Ya, bizler seni affettik mi ama öncelikle Rabbim?

Bunu bilemem ve asla da yorum yapamam hatta günaha girdiğimi bile bile bu soruyu defalarca soruyorum kendime ve Rabbime.

Gün çok boyutlu, babam.

Acılar da çok devasa.

Tıpkı yüce Yaratanın rahmeti gibi ve inancımla ayaktayım ben üstelik sensizliğe rağmen ve sevgimle yaşıyorum bazen yüzüme gözüme bulaştırdığım duygularım ama yüreğimi de bozmadan yaşıyorum.

Acının rengi var mı, baba?

Ya, senin en sevdiğin renk hala bej mi?

Mutlak bir galibiyet kimine göre belki de ben çoktan yenildim ama ısrarla yaşamaya ve sevmeye devam ediyorum ve yeni dostumla çok mutluyum gerçi epey oldu tanışalı onunla ama bana her gün yeni kapılar açıyor kalemim.

İsterdim okumanı.

İsterdim eleştirmeni.

İsterdim yaşamanı ama sen bizleri üzmeden ve üzülmeden.

Mekânın cennet olsun babacığım ve seninle buluşuna değin iyi ve güzel şeyler yapma isteğimden asla vazgeçmeyeceğim tıpkı umudun eksik olmadığı göğün saklı müridi iken mevsimin de en yakın tanığı.

Eylül rüzgârlarından sana bir demet gönderiyorum bir de annemin selamını ve dualarını.